

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslagets formål og ide

Beslutningsforslagets formål er at skabe grundlag for en massiv, landsdækkende indsats på det sociale område i erkendelse af, at de eksisterende ressourcer til forsøg og omstilling ikke er tilstrækkelige.

Det sociale udviklingsprogram skal ses som en videreførelse af ideerne bag Det Radikale Venstres 10-punkts-program for voksenundervisning og folkeoplysning, vedtaget af Folketinget den 30. maj 1984, samt af udviklingsprogrammet for folkeskolen og skolen som lokalt kulturcenter, vedtaget den 26. maj 1987.

Til de 2 programmets gennemførelse er der afsat henholdsvis 50 mio. kr. og 100 mio. kr. årligt på finansloven, og forslagsstillerne anslår, at beløb af samme størrelsesorden til det sociale udviklingsprogram vil give basis for at sætte en reel udviklingsproces i gang.

Forslagets grundidé er, at socialt arbejde må tage udgangspunkt i en helhedsopfattelse af mennesket og dets situation.

Formålet med socialt arbejde er at gengive den enkelte selvtillid og selvhjulpethed. Dette kan kun lykkes, hvis man hører op med at dele mennesker og deres problemer op i sektorer i faglige, fagpolitiske og forvaltningsmæssige båse.

Forslagets baggrund

Så godt som alle rapporter, betænkninger, konferencer m.v., der har set dagens lys inden for de senere år, har påpeget behovet for »at gå på tværs«, se f.eks. rapporten fra Socialstyrelsens konference »Socialpolitik over grænser«, afholdt i København den 3. november 1986.

Alle involverede parter erkender, at vore systemer er båseopdelte, men samtidig understreges det, at det er svært at arbejde på tværs. Årsagerne hertil er mange: de enkelte personalegrupperes uddannelse, de faglige organisationers særinteresser, ressortopdelingen

i ministerier, kommuner og amter samt det særlige »cigarkassesystem«, vi har i refusionsreglerne.

Foruden at bidrage til båseopdelingen er vort refusionssystem direkte forebyggelsesfjendsk. Der gives 100 pct. refusion til f.eks. førtidspension og kriminalforsorg, 50 pct. til revalidering og behandling, mens der til rådgivning og vejledning samt forebyggelse gives 0 pct. refusion.

En af forudsætningerne for, at socialt arbejde, herunder forsøgsarbejde, kan lykkes, er derfor, at refusionsreglerne ændres.

Det er forslaget hovedsigte at være igangsættende, og man kunne derfor forestille sig en faldende refusionsprocent til støtte til et projekt over en 3-5 års periode. Det er tanken, at amter og kommuner under alle omstændigheder skal være medfinansierende i de iværksatte projekter. Erfaringerne fra Socialstyrelsens forsøgsrække viser, at forsøgene kun fører til varige ændringer, hvis de har haft en fast forankring i de lokale forvaltninger. De mere fritstående »vilde« forsøg har ofte manglet lokal gennemslagskraft.

Dette forslag er altså ikke kun et forslag om at øge den eksisterende forsøgspulje (80 mio. kr. i årene 1980-86). Beslutningsforslaget ønsker at gå et skridt længere ved først og fremmest at satse på de lokale ideer og forslag, som borgere, forvaltninger og institutioner kan foreslå som løsninger på netop deres problemer. Vi tror på, at der hos de offentligt ansatte er uudnyttede kræfter og talenter i form af kendskab til lokale forhold og måske mange års opsamling af gode ideer og forslag, som det ikke har været muligt at realisere af arbejdsmæssige eller økonomiske grunde.

Forslaget skulle give mulighed for at forløse disse kræfter, idet den centrale indsats i form af konsulentbistand kun skal have karakter af »fødselshjælp«.

Forslaget skal ses i lyset af, at vi netop i den kommende tid vil få frigjort arbejdsmæssige ressourcer i socialforvaltningerne som følge af omlægningen til retsbestemt kontanthjælp.

Erfaringerne med tværfaglige forsøg i kommunerne viser, at det er nødvendigt, at de enkelte personale-